

Їж, убивай, люби

КУПИТИ

Хороша подруга допоможе пережити розрив. Найкраща - позбутися тіла.

Марина, розлучена мати трьох дітей, відмовилась від кар'єри шеф-кухаря заради сім'ї. Сором'язлива бібліотекарка Лайла виграла в лотерею, але її життя не стало простішим. Опал стурбована тим, що старіє, і їй все важче залишатись фітнес-гуру серед юних і популярних зірок соцмереж.

Ці троє нізащо б не подружилися, якби не чоловік, який брехав їм усім ... аж поки не опинився зв'язаним у підвалі Марини. Коли ця спільна таємниця зближує жінок, у їхнє життя вриваються інші - тепер уже смертельні - проблеми.

Сходи в підвал кручені, вузькі ї ноги ледве помішалися на сходинках. Єдиним джерелом світла була гола лампочка, що звисала зі стелі; внизу клубочилися тіні.

У підвалі стояв сильний запах оцту. А за ним — іще чогось пліснявого й невизначеного.

Опал, яка звикла розглядати найгірший сценарій у будь-якій ситуації, вперше задумалася, чи це, бува, не пастка.

Бог свідок: вона дала цій жінці підстави ненавидіти її.

Обом цим жінкам. Крім того, вона дала їм підстави ненавидіти одна одну.

Можливо, спускатися з ними під землю було не найкращою ідеєю.

Вона зупинилася і поглянула через плече.

Ліла йшла позаду з наляканим виглядом; але в неї завжди був наляканий вигляд, тому це нічого не означало.

Обличчя Марини було прочитати важче. Вона непокоїлася, але на її лиці проглядалася ще одна емоція — чи то пак емоції — які Опал не могла розгадати. А зазвичай Опал розгадувала будь-кого за кілька хвилин після знайомства.

Вона вперше помітила, що Марина одягнена у шовкову сукню і на губах у неї помада. Це так тут, у престижному віддаленому районі Річмонда, вдягаються звичайні матері, щоб провести вечір з дітьми?

— Спускайтеся сходами обережно, — сказала Марина. — Вони хиткі. Тримайтеся за поручень, гаразд?

Опал вирішила, що в найгіршому разі впорається з ними обома. Навряд чи котрась із них бодай раз у житті вдарила когось.

— Мені кортить дізнатися, що там такого важливого, — щиро зізналася вона і почала спускатися.

Запах оцту посилювався з кожним кроком. Підлога була бетонною, а приміщення, заставлене полицями, освітлювала ще одна лампочка.

Посеред кімнати лежало тіло чоловіка.

— Чорт забирай, — пробурмотіла Опал.

Дві інші жінки спустилися сходами в неї за спиною, але увага Опал була прикута до чоловіка. Він лежав на боці обличчям до неї. Авжеж, Опал відразу впізнала його. Минуло багато років. Його колір волосся й одяг змінилися, а ще він завів щось схоже на бороду.

Але це був він. Вона впізнала б його де завгодно, навіть не бачачи обличчя: підказав клубок у шлунку, щось середнє між страхом і люттю.

За ці роки він часто ввижався їй: тут, у Лондоні, й усюди, куди вона їздила. Щоразу Опал придивлялася уважніше, йшла слідом за ним і уявляла, що скаже, але чоловік обертався і виявлявся незнайомцем. Проте клубок у шлунку вона відчула вперше.

До цієї миті Опал не знала, що він досі має таку владу над нею.

Підійшовши ближче, вона побачила, що щиколотки чоловіка обмотані клейкою стрічкою, а руки зв'язані за спиною. На чолі в нього засохла кров. Скільки він ота» пролежав? І чому він тут лежить?

За спиною почулося зітхання і глухий стук. Озирнувшись, Опал побачила Лілу на бетонній підлозі.

Марина скрикнула, нахилилася до неї й торкнулася рукою її обличчя.

— О боже, з нею все гаразд?

Опал припала до неї.

— Схоже, вона знепритомніла.

— Я принесу холодний компрес, — сказала Марина й побігла назад хиткими сходами.

Опал швидко перевірила, чи Ліла не травмувалася. Її пульс був пришвидшений, але все інше — в нормі. Жінка зняла худі *Sweaty Betty* й підклала під голову Ліли.

Вона перевела погляд на чоловіка, що лежав поруч.

На чолі, під лінією росту волосся, у нього були два маленькі сині пластирі. Опал примружилася. На пластирах виднілося щось рожеве, схоже на... Свинку Пеппу?

Марина повернулася, стала навколішки біля Ліли і притиснула ганчірку до її лоба.

— Я не думала, що вона знепритомніє, — мовила жінка.

— Це не перше тіло, яке вона знайшла, — зауважила Опал. — Мабуть, у неї травма.

— О ні. Я не знала. Мені дуже шкода!

Повіки Ліли здригнулися. Вона застогнала, розплющила очі й відразу випнула їх від жаху.

— Він не мертвий, — випалила Марина. — Я одразу це перевірила, коли він упав зі сходів. Перш ніж зв'язати його.

Ліла сіла. Її обличчя було мертвенно-білим, а зачіска розтріпалася.

— Ти зв'язала його?

— Мені довелося це зробити. Заради власної безпеки. Заради нашої безпеки. У мене в будинку сплять троє дітей. Вибач, я не хотіла тебе налякати.

— Чому від нього тхне розсолом?

— Він ніс банку, — пояснила Марина. — Вона розбилася. Я прибрала скло, не хвилюйся за це.

Несподівано для себе Опал засміялася.

— Вибачте, — сказала вона. — Я знаю, що це не смішно. Але це так типово, правда? У жінки в підвалі лежить непритомний чоловік зі зв'язаними руками й ногами, а її перша думка — прибрати безлад.

— У мене троє ді...

— Я знаю. Можливо, у мене шок. До того ж я не бачила його три роки. — Опал підійшла до чоловіка, присіла біля нього, торкнулася його шиї і перевірила так само, як перед цим Лілу. — У нього сильний пульс, дихання нормальне. Але, звісно, він непритомний.

— Він ударився головою, коли падав, — пояснила Марина. — Проте крові було небагато. Я продезінфікувала рану.

— Скільки часу він тут лежить?

— Не знаю. Близько... години.

Опал устала.

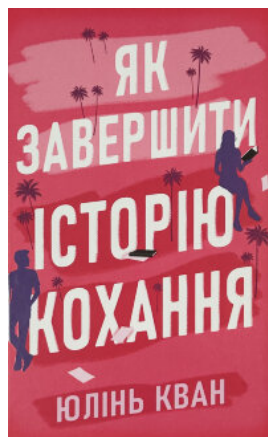
— Питання не в маринованих огірках і прибиранні. Питання в тому, чому ти надіслала повідомлення мені, а не викликала швидку.

— Та-а-ак, — протягнула Марина. — Так. Ну... Хорошо запитання.

Рекомендована література

Беладона

Як завершити історію кохання

Запізно

Королівська клітка.
Книга 3

Леді в озері

Усі персонажі вигадані.
Або ні

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ